

#### מסורת הש"ס

**(א)** ע' לקמן קיח. ספרי שלח קי"ז, **(ב)** ע' מנחות פח, **(ג)** ירוש' מגילה ס"א פ"א, **(ד)** [למן] קי"ח, קידושין לו: ספרי שלח קי"ז, **(ה)** יומא ט: [ולעיל מב: נב: מנחות טז:] ירוש' יומא פ"ה הד"י, **(ו)** לעיל פה, **(ז)** לעיל ו', **(ח)** [ד"ה ארזין]

### שינויי גוסחאות

**[א]** צ"ל קמפלגרי. וכן להלן בסמוך **(ישי"ח)**. ל"א רב פפא אמר כלי שרת מקדשין שלא מדרת ארע"א איכא ביניהו מר סבר כלי שרת מקדשין שלא מדרת וארע"א דלא מילאן לשט חג ומר סבר אין מקדשין אלא מדרת ואם מילאן לשטם חג אין ואי לא לא רבינא **(ישי"ט)**. **[ב]** בריה דרב יצחק לצי"ל **(ישי"ח)**. **[ג]** ל"א רבא בריה דרבא **(ישי"ח)**. **[ד]** ל"א רבה בריה דרבא **(ישי"ח)**. **[ו]** זכ"ה ברש"י, **[ז]** ל"א בספרי י' רב אחא בריה דרב איקא **(ישי"ח)**. **[ח]** ל"א במדבר **(ישי"ח)**. **[ט]** זכ"ה ברש"י: **[י]** ל"א דתניא ערלת במת יחיד אינה טעונה נסכים **(מכתי"א, נבד"י וק' לוחם מבית: א)** אוני אלא בבמה **(מכתי"א ובי"ח)**. **[יא]** ברש"י: **[יב]** נכרי"ל בבמה בכל **(ברש"י)**. **[יג]** נכרי"ל בבמה בכל **(הענין: א)** מיתות א"ל ארץ מושבותיכם וגו' נתמק **(ש"א, מכתי"א)**. **[יד]** מיתת הרי נתמק **(ש"ס, מכתי"א)**. **[טו]** דם שהן סוף עבודה לצי"ל **(ישי"ח, מכתי"א ופרי"ח: א)** ממ מלת עצה נעשו מונבא לצי"ל **(ישי"ח, מכתי"א ופרי"ח: יא)** ל"א ובי **(ישי"ח)**. **[יז]** ובי דגש' ונקום: **[יח]** ל"א אינה נימא ליה אמר אבא בפנימיא אלא לדבריו בוי **(ד"ו רפ"ט ש"ס)**. **[יט]** ובע"ז בבירי ובש"י. **[כ]** שאלא כתי"י הנוטק כמקוץ לפניו ונאלא המיתות שנקוברים. **[כ"א]** נכרי"ל ודבריו: **[כ"ב]** למים ואין כלי שרת מקדשין אלא הראוי להן לצי"ל **(ש"ס: יד)** בשילה ובבית עולמים הוא דנתחייבו ולא בשעת כביש **(ישי"ח)**. **[כ"ג]** ל"א ליכתב **(ישי"ח)**. **[כ"ד]** קרבו נסכים במשכן **(ישי"ח)**. **[כ"ה]** לחייבן **(מכתי"א: יח)** כמק"י ושת' בשעת: **[כ"ו]** שריא כלא כלי שרת ובי אסקינתי בטאנין מקדושיש בחוץ **(ישי"ח)**. **[כ"ז]** ומה שריא בפנים בתוך הכלי אינו מתחייב עליו לפי שאין בו שיעור. **[מ"ג** יתן **(ישי"ח)**. **[כ"ח]** וא"ה נ"י דה"ל לזנין נחליי נתקדשו גם ליה"ל, רק טומאו על הצירוףין לנד ללא מלת מקדשו ממעת שהן בתוך הכלין] **[כ"א]** צ"ל ה"ג כשהוא אומר בוי ור"ל דל"ג אל אין מושבותיכם, ללא דרש ליה ממושבותיכם רק מלכם **(בא"ח: כב)** ציבור לא היה אלא לצי"ל **(ישי"ח)**. **[כ"ג]** הדם יספור נתקן **(ישי"ח)**. **[כ"ד]** צ"ל תחילת **(ישי"ח)**. **[כ"ה]** אמרי אבא בפנימיא **(ישי"ח)**. **[כ"ו]** צ"ל וכן **(ישי"ח)**. **[כ"ז]** בל"ק מוסף ע"ס ס"י ונלשניו הוא בתוס' דלעיל קי ע"צ] וא"ת לת"ק דר"ל דלא בעי בנסכים קדושת כלי מאי שוא נסכים בכלי חול מקבלת דם בכלי חול דאמר רבא לעיל דקבלה בכלי חול רבוי פטור. ור"ל דלא דמי לקבלה בכלי חול בפנים וזרק בחוץ **[דההם]** אין לנו לחייב מחמת דכשר בבמה הואיל וכבר נפסל בפנים ולא דמי לנסכים שמוקריבין בחוץ בכלי חול דלא נפסלו בפנים הסיד: **[כ"ח]** דתחייבו בשעת היתר נמצ"ל **(בא"ח: כ"א)** צ"ל כשהוא **(בא"ח: כ)** צ"ל מ"מ **(צ"ח ובי"ח)**

## השוחט והמעלה

**נקרבו נסכים צמדצר קמיפלגי**. ותרוייהו אית להו יש שיעור למים **[א]** וכי מלי טפי לא קדשינהו כלי. ותנא קמא דמחייב לא צעי בנסכים קדושת כלי לחייב עליהן בחוץ דקסצר קרבו נסכים צאהל מועד שצמדצר כל ארבעים שנה הילכך ציאת הארץ האמורה צפרשת נסכים צשלח לך ללמדנו צא שצצנע של כיצוס הארץ ושצנע של חילוק הארץ כשהיו צגלגל והותרו הצמות

צדמתן צפרק צתרא **[לקמן דף קי:]** מהא צמה קטנה של כל יחיד טעונה נסכים דמשום צמת ציצור לא אינטריך

לנוימר ציאת הארץ דהא מן המדצר נתחייצו צכך וכיון צדמות יחיד טעונין נסכים והתם כלי שרת ליכא דלאמר צפרק צתרא **[לקמן דף ק"ג]**. בחוץ דלאמנרן לעיל **[קס:]** צמעלן על גצי סלע משום דהויא הקרצה צצמת יחיד צשעת היתר הצמות מיחייצ עלה צשעת איסור דהא צפנים אס עלה לא ירד דלאמנרן לעיל **[דף פד:]** מנין ליואלא אס עלה לא ירד שהי יואל כשר צצמה. ור' אלעזר סצר לא קרבו נסכים צצמדצר וציאת הארץ האמור צנסכים לאחר ירושה ושיצה לאחר שצקצו משכן צשילה **[ד]** הוא דנתחייצו לפיכך הוצרכה ציאת הארץ לכמוצ **[ט]** משום שכל ארבעים שנה שצמדצר לא קרבו **[טו]** צמשכן וצא הכמוצ לחייצו **[י]** צשילה וצית עולמים ולא צשנות **[י"ח]** הכיצוס והחילוק צצמות הקטנות הילכך לא קרבו נסכים צצמה קטנה שהיא **[ט]** שלא בכלי שרת ואי אסקינהו צשאין מוקדשין בחוץ לא מיחייצ עלייהו והכי נמי אמרינן לקמן דמאן צצעי קדושת כלי צנסכים סצר לא קרבו נסכים צצמדצר: רצינא אמר **צלמדין ניסוך המיס נו'**. ודכ"ע קרבו נסכים צצמדצר וציאת הארץ האמור צנסכים לצמה קטנה אחא וקרבו צצמה צלא קידוש כלי ומייהו צניסוך היין אשכחן צניסוך המיס לא אשכחן דהא חוצת ציצור הן ולא קרבו אלא צצמת ציצור ככלי שרת וצבה פליגי

תנא קמא סצר למדין ניסוך המיס

מניסוך היין לחייצ בחוץ ואפי' לא

למדין וניסוך היין הוא דמתחייצ

בחוץ צלא כלי אכל ניסוך המיס

קדשו אין לא קדשו לא: מאי צינייהו.

צמאי פליגי: צירוצי המדות. מה

ש"ף על שפת הכלי. ותרוייהו קדושת כלי צעו מיהו צצנן סצרי צירוצי מדות של לח נתקדשו ורצי אלעזר סצר לא נתקדשו ותוך כלי צעיין **[א]** ופלוגתא דתנאי היא צצנחות **[דף פח:]**. רצה צריה דרנא אמר. תנא קמא לא צעי קדושת כלי וצקרבו נסכים צצמדצר קמיפלגי לתנא קמא קרבו לרצי אלעזר צצ"ש לא קרבו כדפרישית: וצפלוגתא דהני סנאי. ר"א צצ"ש **[נכרצין]** דאמר אין נסכים צצמה קטנה הילכך לא אשכחן ניסוך צלא קידוש כלי ות"ק כרצנן ס"ל דאמרי יש נסכים צצמת יחיד ואשכחן ליה צלא כלי שרת: **כי סנא**. צפרשת נסכים כתיב צשלח לך: **להטעינה נסכים צצמה גדולה**. צא הכמוצ ללמדך שלא קרבו נסכים צצמדצר ומצצאו לארץ נתחייצו צהן וצצמת ציצור ולא צצמת יחיד: **או אינו אלא צצמה קטנה**. דלילו צצמה גדולה צצמדצר נמי קרצי ומייהו עד השתא צמה קטנה לא הואי דכל מ' שנה נאסרו הצמות משהוקם המשכן וכצנצנכו **[לארץ]** הותרו צשנים שציצשו וחילקו וצא הכמוצ להטעינים נסכים לקדשי צצמת יחיד: **[כא] כשהוא אומר אשר אני נוטן לכם נו'**. ורצי עקיבא אומר להטעינה נסכים לצמה קטנה. דאגדולה לא אינטריך דהא צצמדצר נמי קרצי: **או אינו אלא לצמה גדולה**. ואשמועינן קרא דלא קרבו נסכים צצמדצר: **כל מושצות**. דהיינו צצמת יחיד דלילו צצמת ציצור **[כ]** אינה אלא צצמקוס אחד ור' ישמעאל משמע ליה מושצות לאחר ירושה וישיצה: **סנא ר' נחמיה**. צצמתני' כדצרי האומר צאצוה מקומן **[לעיל דף ק' ג:]**. שירי הדס מעצבין צצטאת הילכך עבודה היא להתחייצ עליה בחוץ כשאר וזרק מקצת דמים: **שירי מצוה הן**. שאין מעצבין את הכפרה כדאמר צאצוה מקומן **(שס)** יכול יעצבנו תלמוד לומר ואת כל הדס **[כ]** נתקן הכמוצ ועשאו שירי מצוה: הקטר איצרים ופדרים אין מעצבין את הכפרה **[י]** דאין כפרה אלא צדס: **ואס אישא**. דלרצי נחמיה מעצבין נימא ליה הני נמי **[א]** כמחילת **[כ]** עבודה הן כשאר מתנות: **מחלוקס**. **[י]** צאצוה מקומן דעיכוצ שירים: **צצטאוס הפנימיא**. כל מתנותיהן מעצבות: **וי מניא הניא**. דלאדי ליה רצי נחמיה דשירי מצוה הן צצירים החילוים ומורה רצי נחמיה צוה דהמקריבין בחוץ פטור: **אי הני**. אמאי אהדר ליה הקטר איצרים יוכיח נימא ליה כי אמרי **[כ]** צפנימיס ולא צצילוים ואת אמרת לי חילוים: ה"ג **אלא לדצריו דרצי עקיבא קא"ל**. לדידי שירים מעצבין לדידך נמי דאמרת שירי מצוה הן הקטר איצרים יוכיח: **בוצנ"ג' מלק בחוץ**. צצלה היא שאין מליקה אלא צפנים לפיכך פטור על העלאתו ועל מליקתו נמי פטור כדאמנרן דריש פירקין **[דף ק'ה]**. השוחט ולא המולק: **השוחט אס העוף צפנים**. פסול וצו אינו ראוי צפנים לפיכך פטור על העלאתו בחוץ. ואס תאמר והלא כל העולין בחוץ נפסלין צציאתן וכל **[כ]** השוחט בחוץ פסול הוא וחיציבן על העלאתו התם רחמנא רצייה אצל לענין שאר פסולין מתקבל צפנים צעיין:

## פרק שלשה עשר זבחים

## ק"א.

**בקרבו נסכים במדבר קא מיפ"צי**. פי' צקונטרס ותרוייהו אית להו יש שיעור למים ואי אפשר לומר כן דר"א

על כרמין סצר אין שיעור אלא תרוייהו סצרי אין שיעור ושלשת לוגין דתנא קמא לאו דוקא **[א]**: **במה גדולה ובמה קמנה**. יש מפרשים

צצמה גדולה קרי שעת איסור הצמות

וצמה קטנה שעת היתר ופירוש

הקונטרס עיקר דתרוייהו **[כח]** היתר הצמות אלא צצמה גדולה היא צצמת

ציצור וצמה קטנה היא צצמת יחיד ואע"ג דרצי ישמעאל אמר להטעינה

נסכים לצמה גדולה ודרש מושצות

לאחר ירושה ושיצה כדפירש צקונטרס

וכדתניא צספרי וצפרק קמא דקדושין **[דף לו]**. ואזו נאסרו הצמות צצאו **[כ]**

לשילה ומ"מ **[ז]** אף כשהותרו אחרי כן

צנוצ וגצעון מודה רצי ישמעאל

דצמת ציצור טעונה נסכים:

**לדבריו רבי ישמעאל'א לא קרבו נסכים במדבר**. צקדושין

**(ג"א)** **(שס)** פירש צקונטרס דלכולי

עלמא קרבו צקרבן ציצור ואיני יודע

מי הוקיקו לכך ושמא משום דקמני

צספרי אמר אחד מתלמידי רצי

ישמעאל צא הכמוצ ללמדך על הנסכים

שלא נתחייצ יחיד על הנסכים אלא

מציאתן לארץ וזה לשון הקונטרס

דפירש צקדושין **(ג"א שס: ר')** ישמעאל

סצר לא קרבו נסכים צצמדצר ואף

על גצ דכתיב צמילוואס וזה אשר

תעשה על המוצנח וכתיב צה נסכים

צעולת ממיד צקרבן ציצור הוא דהוי

אצל היחידים לא נתחייצו צנסכים

אלא מציאת הארץ לאחר ירושה

וישיצה ורצי עקיבא סצר קרבו נסכים

ליחיד צצמדצר: **בי קאמר רבי נחמיה**

**בשיריים הפנימיים**. לעיל צפרק צ"ש

**[דף לו]**. משמע דרצי נחמיה איירי

צצשירים החילוים ושס פירשתי:

**ובי תניא התיא בשיריים החיצונים**.

ומה שהשיצ לו איצרים יוכיחו

אע"ג דליוה גופיה לא חיש צצאי

טעמא אורחיה דתנא הני כדפרישית

צפרק התערצות **[לעיל דף ע"ו: ט']**:

**הפנימים כי [א] תניא התיא בשיריים החיצונים [ב] (ורבי עקיבא לא ידע מאי קאמר רבי נחמיה הוא סצר רבי נחמיה שיריים חיצונים אמר וקא מהדר ליה שיריים החיצונים ורבי נחמיה) לדבריו דר' עקיבא קאמר: **בוצנ"ג'** יהמולק את העוף בפנים והעלה בחוץ חייב ימלק בחוץ והעלה בחוץ פטור <sup>ה"ה</sup> השוחט את העוף בפנים והעלה בחוץ פטור**

ש"ף על שפת הכלי. ותרוייהו קדושת כלי צעו מיהו צצנן סצרי צירוצי מדות של לח נתקדשו ורצי אלעזר סצר לא נתקדשו ותוך כלי צעיין **[א]** ופלוגתא דתנאי היא צצנחות **[דף פח:]**. רצה צריה דרנא אמר. תנא קמא לא צעי קדושת כלי וצקרבו נסכים צצמדצר קמיפלגי לתנא קמא קרבו לרצי אלעזר צצ"ש לא קרבו כדפרישית: וצפלוגתא דהני סנאי. ר"א צצ"ש **[נכרצין]** דאמר אין נסכים צצמה קטנה הילכך לא אשכחן ניסוך צלא קידוש כלי ות"ק כרצנן ס"ל דאמרי יש נסכים צצמת יחיד ואשכחן ליה צלא כלי שרת: **כי סנא**. צפרשת נסכים כתיב צשלח לך: **להטעינה נסכים צצמה גדולה**. צא הכמוצ ללמדך שלא קרבו נסכים צצמדצר ומצצאו לארץ נתחייצו צהן וצצמת ציצור ולא צצמת יחיד: **או אינו אלא צצמה קטנה**. דלילו צצמה גדולה צצמדצר נמי קרצי ומייהו עד השתא צמה קטנה לא הואי דכל מ' שנה נאסרו הצמות משהוקם המשכן וכצנצנכו **[לארץ]** הותרו צשנים שציצשו וחילקו וצא הכמוצ להטעינים נסכים לקדשי צצמת יחיד: **[כא] כשהוא אומר אשר אני נוטן לכם נו'**. ורצי עקיבא אומר להטעינה נסכים לצמה קטנה. דאגדולה לא אינטריך דהא צצמדצר נמי קרצי: **או אינו אלא לצמה גדולה**. ואשמועינן קרא דלא קרבו נסכים צצמדצר: **כל מושצות**. דהיינו צצמת יחיד דלילו צצמת ציצור **[כ]** אינה אלא צצמקוס אחד ור' ישמעאל משמע ליה מושצות לאחר ירושה וישיצה: **סנא ר' נחמיה**. צצמתני' כדצרי האומר צאצוה מקומן **[לעיל דף ק' ג:]**. שירי הדס מעצבין צצטאת הילכך עבודה היא להתחייצ עליה בחוץ כשאר וזרק מקצת דמים: **שירי מצוה הן**. שאין מעצבין את הכפרה כדאמר צאצוה מקומן **(שס)** יכול יעצבנו תלמוד לומר ואת כל הדס **[כ]** נתקן הכמוצ ועשאו שירי מצוה: הקטר איצרים ופדרים אין מעצבין את הכפרה **[י]** דאין כפרה אלא צדס: **ואס אישא**. דלרצי נחמיה מעצבין נימא ליה הני נמי **[א]** כמחילת **[כ]** עבודה הן כשאר מתנות: **מחלוקס**. **[י]** צאצוה מקומן דעיכוצ שירים: **צצטאוס הפנימיא**. כל מתנותיהן מעצבות: **וי מניא הניא**. דלאדי ליה רצי נחמיה דשירי מצוה הן צצירים החילוים ומורה רצי נחמיה צוה דהמקריבין בחוץ פטור: **אי הני**. אמאי אהדר ליה הקטר איצרים יוכיח נימא ליה כי אמרי **[כ]** צפנימיס ולא צצילוים ואת אמרת לי חילוים: ה"ג **אלא לדצריו דרצי עקיבא קא"ל**. לדידי שירים מעצבין לדידך נמי דאמרת שירי מצוה הן הקטר איצרים יוכיח: **בוצנ"ג' מלק בחוץ**. צצלה היא שאין מליקה אלא צפנים לפיכך פטור על העלאתו ועל מליקתו נמי פטור כדאמנרן דריש פירקין **[דף ק'ה]**. השוחט ולא המולק: **השוחט אס העוף צפנים**. פסול וצו אינו ראוי צפנים לפיכך פטור על העלאתו בחוץ. ואס תאמר והלא כל העולין בחוץ נפסלין צציאתן וכל **[כ]** השוחט בחוץ פסול הוא וחיציבן על העלאתו התם רחמנא רצייה אצל לענין שאר פסולין מתקבל צפנים צעיין:

<sup>שחט</sup>

#### עין משפט נר מצוה

**ג** א ב מ"י פרק יט מהלכות מע"ה"ק הלכה ג ד:
**נא** גדה מ"י שס פ"ח ה"י יח:

### תורה אור השלם

1. דבר אַל בני ישראל ואמרת אֲלֵהֶם כִּי תבֹּאוּ אֶל אֶרֶץ מוֹשְׁבֹתֵיכֶם אֲשֶׁר אֲנִי נֹתֵן לָכֶם:
במדבר טו, ב

### הגהות הב"ח

**(א)** גמ' כדצרי האומר שירי הדם מעטני: **(ג)** רש"י ד"ה כשהוא אומר אל ארץ מושבותיכם אשר אני: **(א)** ד"ה ואס אישא וכו' הני נמי עצונים לצי"ל ותיבת כמחילת נמחק: **(ו)** ד"ה מתולקת דעיכווב שירים באיהו מקומן בשיריים הפנימיים צצטאות הפנימיים:

### מוסף רש"י

בירוצי המדות. צצמדדן יין וממלא כל כיומר יש כו בירוצין, ואס מיד מערה בכלי גדול ממלאו בירוצין כחוס, ואס ואו טפל לארץ מלאיה (מנחות פח. מבתי"א):
**לא קרבו נסכים במדבר**. ואע"ג דכתיב צמלואס (שמות כט) וזה אשר תעשה על המוצנח, וכתיב צוה נסכים צעולת הממז, צקרבן ציצור הוא דהוי אצל היחידים לא נתחייצו נסכים אלא מציאת הארץ ואילך לאחר ירושה וישיצה:
**קרבו נסכים במדבר**. ליחיד, משקרבנו נכדים במדבר. ליחיד, משקרבנו נכדים **[קדושין ק"ז]**: כשהוא אומר אל ארץ מושבותיכם. צכל מקום קאמר, וצצמת יחיד הטהנת צכל מושצות הכמוצ מדצר, והאי דתניא צציאת הארץ, ה"ק עד עצמו הייתם צמשכן שצצמות ואסרו ועדיין לא הקרבתם נסכים אלא צצמות ציצור ומשצנאו לארץ כל י"ד שנה שלא הוקצע משכן שילה והיו צצונים צגלגל עמודים צצמלמה וקו"ל שאתרו צצמות, צא כמוצ זה ללמדנו כי מצואו אל הארץ ותהא צצמת יחיד מוסרת אף היא מטענן נסכים **(קידושין ק"ז)**: כשתמצא דלומר. כשתקדקק ותעד מילוי הדברים **(ב"ח ט)**: מלק בחוץ. כתיב אשר יצמט למעטיו מולק **[לעיל ק"ז]**: והשוחט את העוף בפנים והעלה בחוץ פטור. על העלייתה, דלוי מתקבל צפנים אלא מלק **[לעיר פח]**: